

הדסה היתה אז הימפיה של הקיבוץ ורעתה בשדותיו את הצאן. כשהיא מחזיקה גיבעול בין שפתיה (למטה), היתה הדסה נערת-קיבוץ בהתגלמותה. כעבור 30 שנה היא מעיינת (למעלה) בעותק של הגליון הישן של העולם הזה, כשבתה לידה.

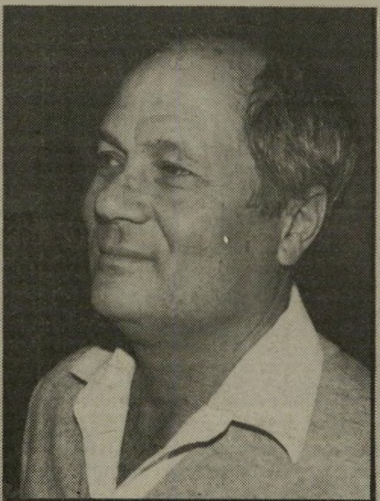
קניא י'ני

זה היה לפני 30 שנה. במיסגרת הימים האווירה לקראת מלחמת סיני, קרא דויד בן-גוריון להתנדבות המונית של אזרחי-המדינה להקמת ביצורים בישווי הדרום והנגב.

העולם הזה התנגד בתוקף למדיניותו של בן-גוריון. אבל הוא החליט לערוך מיכצע חלופי משלו. כל חברי-המערכת מלבד אחד ודוב איתן, עורר-מישנה אז ועכשיו) יצאו לקיבוץ מסויים, שהו בו במשך שבוע והשתלכו בעבודתו — איש איש לפי כישוריו. למשל: אורי סלע עבד כחשמלאי, שלום כהן עבד בחציר, אלי תבור עור כהקמת ביצורים, מכיוון שאני אוהב חיות, הייתי לבוקר, ובמשך שבוע רכבתי מאחורי ערדיהבקר.

דודיק היה המוכתר. שקיים את היח"ס עם ההדוקים עם הבדווים בסניבה. גם עכשיו הוא איש-ממתח.

להב"ה. הכתבה פורסמה בגליון הנושא את התאריך 3 במאי 1956. השבוע הודמנו לי לחזור לקיבוץ להב. תמר גולן, כיום כתבת מעריב. באה לביקור-מולדת, וחבריה החליטו לערוך לה ערב בנוסח "חיים שכאלה". רחל אבנרי, שגם היא שהתה בעת ההיא כמה ימים בלהב, ניצלה את ההזדמנות כדי לצלם מחדש את ותיקי הקיבוץ. את התוצאות אפשר לראות בעמוד זה. בני ה-20 של אז הם בני ה-50 של היום. את חדר-האוכל של הקיבוץ ממלאים בניהם ובנותיהם.

הבחירה היתה מיקרית. כמה שבועות לפני כן הוזמנתי עליידי חברת-הקיבוץ, תמר גולן, לבוא ולהרצות שם. התרשמתי מאוד מן הרוח הצעירה של הקיבוץ. שהוקם רק שלוש שנים לפני כן על-ידי גרעין של צברים. אנשי השומר-הצעיר מחיפה. הקריות ורוחבות. התאבתי בקיבוץ זה. במשך שבוע של עבודה מסרנו את רשמנו ותצלומינו לרוב איתן, וכך נולדה כתבה הנוכרה היטב לכולנו: "קומנדו מול חברון". תיאור של שבוע בחיי קיבוץ-ספר, על טיפוסיו, מעשיו והפולקלור שלו (ילקוטי-הכזבים של משק

נעמי הוגדרה בכתבה המקורית לפני 30 שנה כנעמלה המלאבסית, תופרת. עכשיו שערותיה כבר כסופות.

כמה מוותיקי הקיבוץ נטשו אותו זה מכבר. אחדים נפטרו. אולם הקיבוץ חי וגושם. מה שהיה לפני 30 שנה אוסף של בתים, הוא עכשיו משק פורה, שהדר-האוכל שלו מרוצף בשיש. המוקף מירשאות, שמזנה הילדות שצילמנו אז בחברת זהבקה המטפלת (לא היו אז בנים) הן עכשיו אמהות. ואילו הדסה הרועה, שאותה צילמנו אז במיכנסיים קצרים בצאתה עם העדר, היא עכשיו אלמנה כסופת-שיער. בתה דומה להפליא לאמה כפי שהיתה אז.

כולם זכרו היטב את הכתבה שלנו, שהפכה חלק מן הפולקלור של הקיבוץ. וגם כמה מוותיקי הקוראים של העולם הזה ברחבי הארץ זוכרים את "הקומנדו מול חברון".

ד.א. א.א.

שמוליק צולם לפני 30 שנה בש"מירת-לילה (למטה), ליד מיקלע גרמני (מ'ג 34). כך הוא נראה עכשיו.

